

af Brystet og gav ham en vis, utækkelig Lighed med den Slags unge Mennesker, der lever af Glædespigernes Kærlighed. Engang ved en af Familjens sædvanlige smaa Søndagsmiddage, da han sammen med et Par andre Herrer var gaaet i Vandet før Bordet, havde han sat hele Huset i Skræk ved at svømme saa langt bort fra Badehuset, at ingen kunde øjne ham. Der var bleven gjort Anskrig, en Fiskerbaad blev sat ud; og bag efter havde han været ganske stolt af sin Bedrift og drevet Spot med den Bestyrtelse, han havde vakt.

Dette fik endda være, hvad det var. Langt værre var det i Jakobs Øjne, at han i den senere Tid — opfyldt som han i stigende Grad var bleven af sin Deltagelse i den store aandelige Bevægelse, der rundtom betegnedes som selve Aarhundredets Frigørelseskamp — havde faaet en Tilbøjelighed til at optræde som Foredragsholder og Forkynder. Efter at have læst en halv Snes Bøger af Dr. Nathan og ligesindede Forfattere følte han sin Viden grundfæstet og greb enhver Lejlighed til at udbrede sig, næsten at præke om Menneskehedens kommende Stortid og »den ny Renaissance«, — paa en Maade, der ofte vakte Smil og Forlegenhed hos dem, der hørte paa ham. Engang efter et større Middagselskab, hvor han endog i en Skaaltale havde berørt sit eget Kanalprojekt, sagde Jakobe i en ærgerlig Tone til sin Broder Ivan, sekonderet